

Sentencja

Artykuł 3 pkt 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG) nr 857/84 z dnia 31 marca 1984 r. przyjmującego ogólne zasady stosowania opłaty określonej w art. 5c rozporządzenia nr 804/68 w sektorze mleka i przetworów mlecznych należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które ogranicza kategorię producentów mleka mogących otrzymać specjalną ilość referencyjną do producentów, którzy podjęli zobowiązania inwestycyjne po dniu 1 września 1981 r., ale przed dniem 1 marca 1984 r.

(¹) Dz.U. C 330 z 24.12.2005 r.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 stycznia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — B.A.S. Trucks BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-400/05) (¹)

(Wspólna taryfa celna — Nomenklatura Scalona — Klasyfikacja taryfowa — Podpozycja 8704 10 — Pojazd zaprojektowany do użytku na budowach, przeznaczony do przewozu i wyładunku materiałów, a także do użytku na drogach publicznych)

(2007/C 42/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: B.A.S. Trucks BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Klasyfikacja taryfowa pojazdu zaprojektowanego do użytku na budowach, przeznaczonego do przewozu i wyładunku materiałów, a także do użytku na drogach publicznych — Włączenie lub nie do pozycji 8704 10 NC jako „pojazd samowładowczy zaprojektowany do stosowania poza drogami publicznymi”

Sentencja

Wykładni podpozycji 8704 10 Nomenklatury Scalonej, zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz

w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2261/98 z dnia 26 października 1998 r., należy dokonywać w ten sposób, że podpozycja ta obejmuje pojazdy samowładowcze w rozumieniu tej podpozycji, zaprojektowane specjalnie i przede wszystkim do stosowania poza drogami publicznymi o twardej nawierzchni. Fakt, że pojazdy samowładowcze posiadają cechy umożliwiające im poruszanie się dodatkowo po drogach publicznych o twardej nawierzchni nie stoi na przeszkodzie ich klasyfikacji jako pojazdów samowładowczych w rozumieniu tej podpozycji.

(¹) Dz.U. C 36 z 11.2.2006.

Odwołanie od wyroku wydanego w dniu 13 września 2006 r. w sprawie T-210/02 British Aggregates Association przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 27 listopada 2006 r. przez British Aggregates Association

(Sprawa C-487/06 P)

(2007/C 42/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: British Aggregates Association (przedstawiciele: C. Puncey, Solicitor i L. Van den Hende, advocaat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2006 r. w sprawie T-210/02 British Aggregates Association przeciwko Komisji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2002) 1478 wersja ostateczna z dnia 24 kwietnia 2002 r. (pomoc państwa N. 863/01 — Zjednoczone Królestwo, opłata za wydobycie kruszywa) z wyjątkiem części dotyczącej zwolnienia przyznanego w odniesieniu do Irlandii Północnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w instancji odwoławczej oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-210/02.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi o uchylenie wyroku i podnosi następujące zarzuty:

- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, ustalając istnienie pomocy państwa w sposób nieobiektywny;

- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo w ocenie selektywności, odróżniając sytuację opłaty za wydobycie kruszywa od sytuacji, która miała miejsce w sprawie Adria-Wien Pipeline i Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (¹);
- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo przyjmując, że opłata środowiskowa nie ma charakteru selektywnego, jeśli jest stosowana w odniesieniu do szczególnego sektora działalności, nie wymagając jednak dokładnej definicji tego sektora i nie ustalając takiej definicji;
- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, nie stosując właściwej kontroli decyzji Komisji;
- Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd w ocenie „charakteru i ogólnej struktury” opłaty za wydobycie kruszywa oraz kwestii zwolnień wywozowych;
- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo potwierdzając, że Komisja nie miała obowiązku wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego;
- Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo uznając, że zaskarżona decyzja była wystarczająco uzasadniona.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie C-143/99, Rec. str. I-8365.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (izba druga) wydanego w dniu 3 października 2006 r. w sprawie T-171/05 Bart Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, wniesione w dniu 1 grudnia 2006 r. przez Barta Nijsa

(Sprawa C-495/06 P)

(2007/C 42/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bart Nijs (przedstawiciele: F. Rollinger, avocat)

Druga strona postępowania: Trybunał Obrachunkowy Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie, że niniejsze odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 3 października 2006 r. w sprawie T-171/05 Bart Nijs przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu;

- uchylenie decyzji zaskarżonych w ramach skargi wniesionej do Sądu w sprawie T-171/05, w szczególności decyzji przyjmującej ostatecznie sprawozdanie z oceny skarżącego za rok 2003 i decyzji o awansie pani Y na stanowisko rewizora w Niderlandzkim Wydziale Tłumaczeń należącym do Służby Tłumaczeń Trybunału Obrachunkowego w 2004 r.;
- zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie odszkodowania w wysokości nieuzyskanego wynagrodzenia, za szkody, które poniósł wnoszący odwołanie w porównaniu z sytuacją, w której znajdowałby się, gdyby został awansowany;
- obciążenie Trybunału Obrachunkowego kosztami postępowania w przedmiocie skargi, kosztami dwóch postępowań zabezpieczających oraz niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejsze odwołanie wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi przede wszystkim, że Sąd nie ustosunkował się do zarzutu dziewiątego podniesionego przez wnoszącego odwołanie w skardze. Zarzut ten dotyczył naruszenia przez organ powołujący obowiązku bezwłocznego poinformowania OLAF o zastraszaniu i nadużyciach finansowych wymierzonych we wspólnotowy system rent inwalidzkich, o których powziął wiedzę. Otóż gdyby takie postępowanie zostało przeprowadzone wykazałoby ono liczne nieprawidłowości, których dopuścił się organ powołujący, w szczególności bezprawność tymczasowego sprawowania funkcji przełożonego przez panią Y oraz bezprawność wykonywania jej funkcji przez przełożonego wnoszącego odwołanie. Ze względu na okoliczność, iż organ powołujący nie poinformował komisji odwoławczej o prywatnym interesie zwierzchników dwóch przywołanych urzędników w ich mianowaniu naruszeniem prawa jest również ostateczne sprawozdanie z oceny skarżącego.

Po drugie wnoszący odwołanie kwestionuje stwierdzenie Sądu, jakoby nie przedstawił on żadnego dowodu na okoliczność, iż pani Y wykonywała tymczasowo obowiązki rewizora, ani nie uczynił swojego twierdzenia przynajmniej wiarygodnym. Wnoszący odwołanie podnosi, iż w marcu 2003 r. nie wiedział nic o zastępstwie wykonywanym przez panią Y, co odkrył dopiero dwa lata później i co stanowi zatem nową okoliczność, która uzasadnia dopuszczalność pisma wniesionego przez niego w dniu 16 grudnia 2005 r. Ponadto nieprawdą jest, że jedenaście zarzutów podniesionych w skardze jest dalekich od udowodnienia bezprawności wykonywania zastępstwa, gdyż zarzuty te przeprowadzają pełny dowód tego twierdzenia. Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd zignorował wszystkie podniesione przez niego zarzuty i w uzasadnieniu odniósł się jedynie do jednego zarzutu, którego wnoszący odwołanie nigdy nie podniósł.

W końcu wnoszący odwołanie podnosi, że decyzję o nieprzyznaniu mu awansu i awansowaniu pani Y należy traktować jako jedyną i niepodzielną decyzję, która została podjęta na długo przed jej zakomunikowaniem, mianowicie w chwili, gdy jesienią 2003 r. art. 7 ust. 2 regulaminu pracowniczego został zastosowany w odniesieniu do kariery pani Y i że decyzja o jej awansowaniu stanowi dla wnoszącego odwołanie akt niekorzystny, ponieważ wpływa ona na jego sytuację prawną i stanowi jednocześnie przejaw nadużycia władzy, ma charakter ukrytej kary i środka dyskryminującego w stosunku do wnoszącego odwołanie.